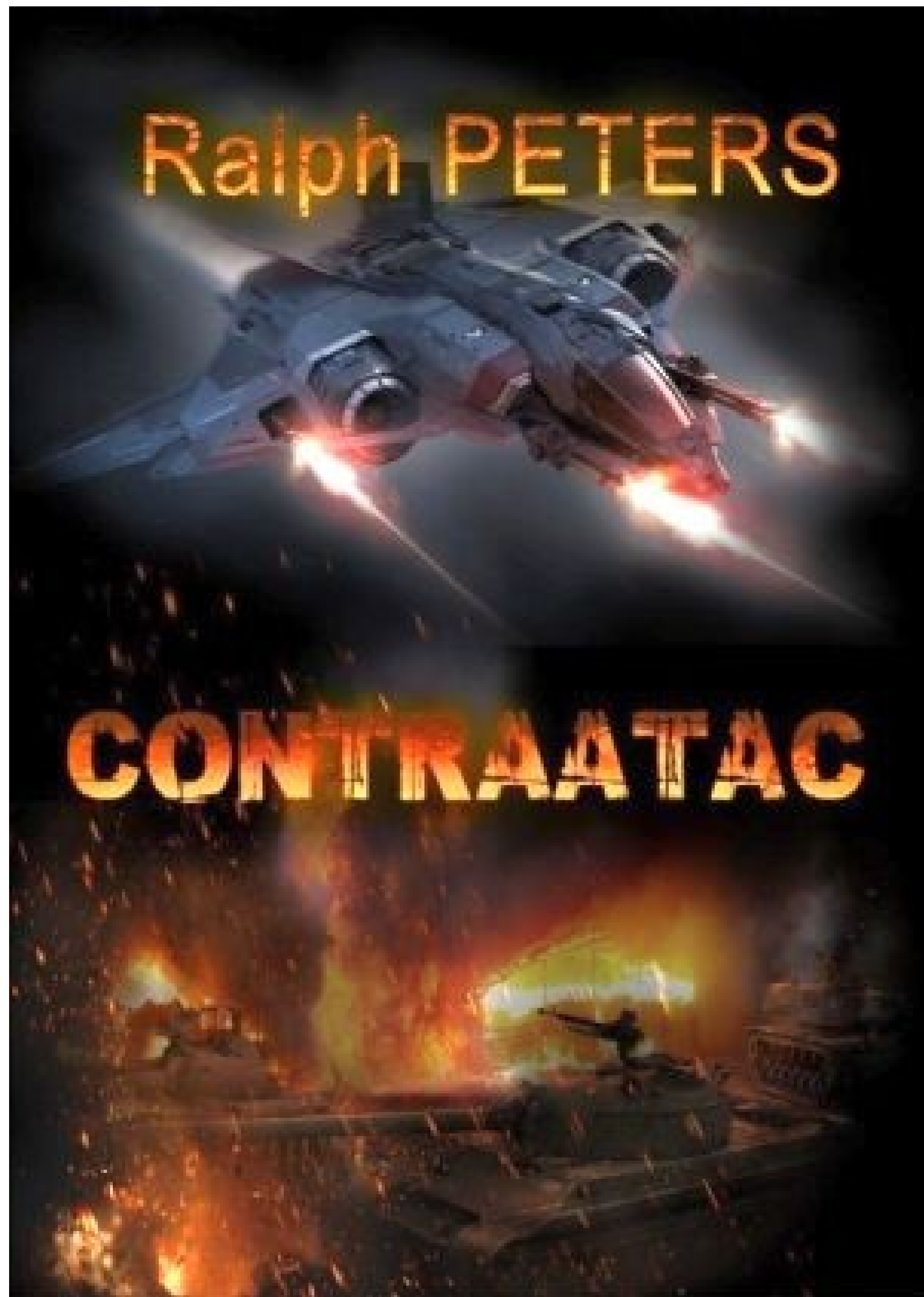

Ralph PETERS
CONTRAATAC

Ralph Peters

CONTRAATAC

versiunea în limba română

UNCRIS

În afara de faptul că este unul dintre cei mai buni scriitori contemporani de *military-thriller*, fostul locotenent-colonel din US Army **Ralph Peters** este un comentator deschis al evenimentelor mondiale și al situației curente a puterii militare a Statelor Unite.

Autor al lucrării *Fighting for the Future: Will America Triumph*?, comentează „la prima mână” cele bune și cele rele din armata americană și nu se sfiește să spună lucrurilor pe nume.

În următoarea nuvelă, Peters ne duce pe linia frontului într-un viitor vicios, unde echipamentul japonez ultraperfecționat se combină cu primitivismul sălbatic al soldaților iranieni pentru a crea o nouă, letală amenințare la adresa intereselor americane și a păcii mondiale.

Împotriva acestui inamic, armata Statelor Unite dezlănțuie M-100, un avion cu cele mai avansate sisteme și cel mai mare tun anti-blindate existent. Iar în acest raid de noapte a fi „mai mare” este fără îndoială „mai bine”.

Așa că, urcați „în șa” cu durii soldați ai *cavaleriei high-tech* din viitor, în vehiculele lor blindate, aducătoare de moarte.

3 noiembrie 2020
Primele ore ale dimineții

— *Ruby* minus zece minute, spuse copilotul.
— *Roger*, confirmă Heifetz. Sistemele de luptă – verificat.
A aruncat o privire în jos, la tabloul de bord.
— Armamentul?
— Verde.
— Localizarea țintelor?
— Verde.
— Activat contramăsurile?
— Verde.
— Verifică spațiul.
— *Roger*.
Heifetz știa că întreg regimentul, toate celelalte echipaje de luptă treceau prin aceeași procedură. Ca să fie treaba sigură. Pentru ultima dată.
Verificarea spațiului însemna la distanța contactului vizual direct, în care ei puteau alege să lupte. Parbrizele serveau și ca monitoare. Primul test îi permitea echipajului să privească înainte prin materialul compozit transparent așa cum cineva se uita pe fereastră. Afară, noaptea era plină de zăpadă, fulgi mari năvălind către avion cu o viteză amețitoare.
— Din ce în ce mai bine, a remarcat copilotul.
Furtuna însemna că sistemele de la sol care utilizau ochirea clasică, vizuală, vor avea probleme în a-și depista atacatorii.
— Treci pe radarul digital, a ordonat Heifetz.
Copilotul a atins tabloul de bord, iar noaptea cu fulgii dezlănțuiți au dispărut. Pe marile parbrize a apărut imaginea

clară a terenului pe care-l survolau, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unei zile perfect senine.

— *Ruby* minus opt minute.

Heifetz a admirat perfecțiunea imaginii radar din fața sa. Avea suprarealismul unui fotograf deosebit de bun, doar că această imagine se mișca odată cu avionul, urmând câmpiile întinse devenite albe de zăpadă și neașteptate văi și coline ale pustiului care marcau gropile deschise de exploziile minelor, ca niște cicatrici ale peisajului. Apoi a spus:

— Treci pe imagine termică.

Copilotul a executat. Parbrizul și-a schimbat aspectul, de data aceasta cu sursele de căldură evidențiate pe fondul imaginii radar.

— Sortarea țintelor.

Imediat, fiecare sursă de căldură pe care computerul de bord o identifica drept țintă militară devenea roșie. Sute de ținte, mai aproape și mai departe, au umplut ecranul, ca și cum monitoarele s-ar fi îmbolnăvit de pojar. Sub fiecare țintă numerele aveau culori diferite, selectate de computer, pentru a contrasta cu fondul. Aceste erau prioritățile de atac selectate de computer. Pe măsură ce M-100 se mișca peste zonă, numerele se schimbau, odată ce noi potențiale ținte erau depistate, iar altele rămâneau în urmă.

— Jesus, făcu pilotul. Fii atent la asta.

Heifetz a mârâit. Aproape că a fost gată să recunoască că se simțea impresionat.

— Parcă ar cere să fie atacați, a constat copilotul. Spulberă-i dracului!

— La *Ruby*.

— *Ruby* minus șapte.

— Treci pe *compozit*, a ordonat Heifetz.

Următoarea imagine de pe ecran semăna cu cea „de zi” digitală cu țintele adăugate ca puncte luminoase. Era o imagine computerizată care reunea toate sistemele de la bord plus informațiile de la sateliți și baza de memorie programată. Într-un mediu suprasaturat de interferențe electronice, sau unde contramăsurile bruiau unul din sisteme, computerul contrabalansa interferențele, înlocuind orice lipsuri, în timp real, cu informații de la celelalte sisteme. Rezultatul era o imagine constant clară, perfect vizibilă a câmpului de luptă. Mai mult,

dacă o anumită țintă prezenta un interes special pentru echipaj, trebuiau doar să o desemneze cu degetul mănușii electronice și o imagine mărită împreună cu toate informațiile pertinente apărea pe monitorul aflat imediat sub parbriz.

— *Ruby* minus șase, a raportat copilotul. Țintele inițiale la orizontul radar.

— *Roger*.

Apoi a intrat pe frecvența Comandamentului, apelându-l pe locotenent colonelul Tercus, comandantul *Squadron*ului 1 cu care se afla în legătură.

— *Whisky* 5-5, aici *Sierra* 1-3. *Over*.

— *Whisky* 5-5, *over*, a răspuns Tercus.

Chiar și prin radio, comandantul de *squadron* reușea să rămână stilat, elegant.

Tercus a ignorat regulamentele când a fost vorba de lungimea părului său, și purta o stufoasă mustață de cavalerist care n-ar fi fost permisă nici unui alt ofițer. Tercus era pur și simplu unul dintre acei oameni neobișnuiți din Armată, care își făceau propriile reguli cu o ușurință derutantă. Tercus părea să fie eternul cavalerist și era întotdeauna gata de luptă. În trecut, valoarea sa i-a depășit întotdeauna nesăbuințele ocazionale, dar Taylor nu voia să riște nimic azi – așa că l-a trimis pe Heifetz în misiune ca să se asigure că Tercus nu va scăpa de sub control. „*Minunat ofițer*”, a remarcat Taylor către Heifetz, *atât timp cât îl ții în pătrățica lui*.”

— Aici *Sierra* 1-3. Vreau un status raport. *Over*.

— *Roger*, a răspuns Tercus. Totul pe *verde*. *Ruby* minus cinci. Activați contramăsurile la minus trei. *Jeez*, Dave. Te-ai uitat la zona țintă? De necrezut!

— *Roger*. Activăm contramăsurile la minus trei. Liber la arme la minus unu.

— *Lima Charlie*[1]. Încă o zi bună pentru ucis *indieni*. *Over*.

— 1-3, *out*, a încheiat Heifetz și s-a întors spre copilot. Menține imaginea compozită.

— Imaginea compozită fixată. *Alpha Troop* se desprind din formația principală.

---

[1] **L**ima **C**harlie - cod în fonie pentru sintagma: "(*te aud*) *Tare și Clar*" (**L**oud & **C**lear).

— *Roger*. Stai cu ochii pe ei.

Pentru *Alpha Troop* fusese desemnată misiunea de a bombarda șantierele de reparații și triajele japono-iraniene de la Karaganda și zonele de ansambluri ale Corpului III Iranian. Heifetz a ales să acționeze separat de *Alpha Troop*, deoarece comandantul *squadron*ului trebuia să rămână cu formația principală a unității sale. Heifetz putea asista și controla acțiunea – și putea adăuga putere de foc pentru obiectivul imens a lui *Alpha Troop*.

— *Ruby* minus trei.

— Activează dispozitivele de bruiaj.

Cu toată autodisciplina sa, Heifetz nu s-a putut stăpâni să nu-și ridice vocea. Simțea vechea și familiara excitare punând stăpânire pe el.

— Bruiajele activate. Toate contramăsurile active și pe auto-control.

Nu era nici o schimbare în imaginea clară ce apărea pe parbrizul lui M-100. Dar Heifetz și-a imaginat că poate simți fluxul electronic revărsându-se asupra teritoriului. Capabilitățile *stealth* și contramăsurile pasive ascunseseră sistemelor de detecție apropierea lor de zona obiectivului. Acum electronica de atac va copleși orice radar cunoscut sau sisteme de ochire. Operatorii inamici s-ar putea să nu vadă nimic altceva în afară de *scame* pe monitoarele lor, sau mii de imagini false printre care vor fi ascunse păsările *Squadron*ului 1. Dispozitivele de bruiaj puteau chiar să supraîncarce și să distrugă fizic anumite tipuri de receptoare inamice. Ultima tehnologie permitea puternicelor sisteme de bruiaj să învăluie comunicațiile inamice, blocându-le până la sosirea la sosirea avioanelor, sau prăjeau electronica de recepție. Era un război al focurilor invizibile; desfășurat în microsecunde.

— *Ruby* minus doi, a spus copilotul. Karaganda drept în față, pe orizontul îndepărtat.

— *Sierra* 5-5, aici Sierra 1-3, *over*, l-a apelat Heifetz pe Taylor.

Bătrânul lipsise de la radio vreo câteva minute, dar acum vocea sa a răspuns prompt.

— Aici 5-5. Raportează, 1-3. *Over*.

— Obiectivul la vedere. Toate sistemele pe verde. Bruiajele active. Nu avem pierderi pe ruta de apropiere.

— Bună treabă, 1-3. Dezlănțuie iadul asupra lor.

Heifetz aproape că era să închidă comunicația. Vocea lui Taylor părea să conțină tone de agitație și finalitate, pentru care nu mai era timp de irosit cu vorbe. Răspândit pe o deschidere de o sută de mile nautice, regimentul se îndrepta spre bătălie, îndepărtându-se de suportul bazei și intrând în necunoscut. Taylor avea o mie de griji.

Dar colonelul nu prea terminase de vorbit cu Heifetz. Chiar înainte ca ofițerul cu operațiile să decupleze, vocea lui Taylor a revenit:

— Noroc, Dave.

Tonul micii voci mecanice din căștile sale a reușit cumva să transmită adâncimea unei emoții sincere, de care Heifetz nu l-ar fi crezut capabil. Cele trei silabe l-au pătruns, făcând contactul uman, spunându-i lui Heifetz că el este cel ce contează, că trebuie să aibă un viitor, nu doar un trecut. Că măcar unui singur om de pe lume îi păsa de el. Că și el, de asemenea conta la nivel personal.

Să-l ia naiba, își spuse sieși Heifetz, adică chiar opusul, în timp ce se lupta să învingă un val de emoție.

— Noroc și dumneavoastră, spuse Heifetz.

Vocea sa a sunat pompos și nesatisfăcătoare pentru el. Deodată, și-a dorit să fi făcut efortul de a se așeza și să fi vorbit deschis cu Taylor măcar o dată, pentru a explica totul, despre Mira, despre fiul său, despre pierderea frumuseții, a ceea ce fusese mai bun în ființa sa odată cu familia și țara sa. Măcar o dată, ei ar fi trebuit să vorbească despre așa ceva. Taylor ar fi înțeles. De ce a fost atât de mândru? De ce nu se puteau înțelege oamenii unii cu alții?

— *Ruby* minus unu, a anunțat copilotul.

— Deblochează armamentul.

— Armele complet pe verde.

Imediat ce copilotul a atins comenzile, Heifetz a simțit ceva ușor pulsând în M-100. Tunul de mare viteză își și găsise țintele prioritare. Era ca și cum sângele pulsa într-o arteră. Sistemul de stabilizare de pe M-100 era superb, dar forța super-tunului era atât de mare încât nu putea fi absorbită întru-totul. Încet, după sute de trageri, își pierdea precizia și trebuia recalibrat.

Dar asta va fi în viitor. Acum, tunul ataca în mod automat țintele îndepărtate care se aflau mult dincolo de vederea umană.

Imaginea de pe display licărea ici-acolo, unde țintele au fost deja distruse. Duzini de lovituri reușite erau executate de cei în compania cărora Heifetz executa raidul.

— *Ruby,* ACUM! *Ruby,* ACUM! a strigat copilotul. Fii atent! Chestia asta nenorocită, chiar funcționează.

Heifetz a privit în jos la aparatul de contorizare a loviturilor efective care înregistra câte lovituri reușite a înregistrat *squadron*ul. În mai puțin de un minut de la intrarea în acțiune, numărul – în creștere constantă – se apropia de două sute. Propriul lui sistem a doborât paisprezece, nu cincisprezece – șaisprezece ținte inamice.

Vocea locotenent-colonelului Tercus răsuna pe rețeaua de comunicații, adăugându-se la vocile tuturor membrilor *squadron*ului, cu vechiul de secole strigăt de luptă:

— Atacați, ticăloșilor, atacați!

Unul dintre subordonați i-a răspuns cu un strigăt ca al rebelilor[2].

Euforia era evidentă. Aproape incontrolabilă. Chiar și Heifetz a vrut să sară din scaun.

Și-a reamintit ceva ce i-a spus un general israelian cu mulți ani în urmă. Când era tânăr. Și invincibil.

„*Numai soldatul care și-a croit prin luptă drumul de întoarcere dintr-o înfrângere*, i s-a confesat generalul Lan, *înțelege cu adevărat bucuria unei victorii*."

Contorizatorul arăta că admirabilul avion cu care Heifetz fulgera prin cer distrusese treizeci și șapte sisteme de luptă inamice, de primă prioritate.

Acum sunt treizeci și opt.

Pentru prima oară după mulți ani, David Heifetz s-a surprins zâmbind ca un copil.

Senior Technical Sergeant Ali Toorani era foarte dezamăgit de dispozitivul pe care i-l dăduseră japonezii. L-au înșelat, iar gândul că s-a dovedit a fi atât de naiv îl umplu de

---

[2] Strigătul rebelilor (al soldaților Sudiști din Războiul Civil din America) – felul cum suna este discutabil: *"YEE-HAW", "YEE-HA", "YAY-HOO", "YEE-AAY-EEE", "WA-WOO-WOOHOO".*

furie. Japonezii erau când fals politicoși, când de neiertat de superiori la școala de instruire aflată la periferia Teheranului, dar i se spusese că vor da *fidelilor* arme infailibile, de departe mult mai bune decât ale diavolilor din nord și vest. El a crezut și s-a străduit să învețe, în timp ce japonezii erau inuman de pretențioși referitor la cât de mult poate învăța un om.

Fusese mândru de măiestria sa în utilizarea sistemului radar și avea mare încredere în abilitățile sale și în aparat. A învățat cum să citească toate informațiile, să înțeleagă ce-i arăta displayul. Căpătase o mare îndemânare. Îndeplinise chiar și sarcini de mentenanță cerute de japonezi, deși era o muncă „de jos” cu mult sub statutul unui *senior technical sergeant*. De obicei, executa aceste lucrări când nu era nimeni prin preajmă ca să-l vadă. Iar metoda părea să fie bună. Chiar și atunci când alte aparate se defectau, al lui continua să funcționeze. Cu aparatul său radar făcuse lucruri mari în acest război.

Dar, până la urmă, japonezii au mințit precum toți ceilalți diavoli dinaintea lor. Chiar și dacă s-a înjosit să muncească precum cel din urmă amărât ca să aibă grijă de aparatul său, tot a dat greș.

Ali se uita la ecran cu disperare și mânie crescândă. Noaptea fusese liniștită. Nu au fost avioane sau elicoptere rusești pe cer. În ultimele săptămâni au fost din ce în ce mai puține, iar acum cerul aparținea cu totul alor lui.

Dar, fără avertisment, ecranul de pe consola sa se umpluse de lumină. După spusele instructorilor japonezi, o asemenea aberație era imposibilă. Acum, pe ecranul trădător apăreau mii de imagini, fiecare părând a fi un avion inamic sau așa ceva. Ceea ce era imposibil. Nicicând cerul n-ar fi putut fi atât de aglomerat. Oricum, rușilor le mai rămăseseră doar câteva avioane. Aparatul era, pur și simplu, înșelat.

Ali era dezgustat și se îndepărtă de acea drăcie inutilă. Trecu prin hol la următorul post unde lucrau prietenii săi Hassan și Nafik, și ei de serviciu în acest schimb târziu.

— *Allahu Akbar*![3] își salută Ali prietenii. Vedeți că aparatele japonezilor noștri nu funcționează nici unul cum trebuie. Căștile scot sunete dureroase.

— Japonezii sunt diavoli, a murmurat Nafik.

[3] Allahu Akbar (الل أكبر) – sintagmă islamică (*Takbir*) care se traduce prin "*Allah e (cel mai) mare*".

Ziua căpitanului (*ichi-i*) Murawa a fost lungă și dificilă, iar acum, somnul îi era adânc și greu. Până în prezent, viața nu i-a dat nici un motiv să pună la îndoială înțelepciunea superiorilor. A fi japonez însemna să te simți parte a celei mai dominante puteri, economică și politică, de pe pământ, iar a fi ofițer japonez însemna să faci parte dintr-o armată ale cărei calități – dacă nu și forță – și putere tehnologică, a umilit marile puteri mondiale ale secolului trecut. Mai întâi, Statele Unite, un gigant molâu, mulţumit de sine, și-a primit lecția în Africa, unde tehnologia japoneză i-a măcelărit pe ignoranții americani. Iar acum venise rândul rușilor, care nici măcar nu opuseseră până acum o rezistență care să merite a fi numită așa. Da, a fi ofițer japonez, în special unul al noii elite de ofițeri-ingineri electroniști, era un lucru minunat. Te respecta toată lumea.

Pentru Murawa era ceva cumplit să descopere deodată că are îndoieli.

Îi ura pe iranieni. Le ura indolența și murdăria, neputința de a înfrunta realitatea așa cum o știa el și aroganța precum că totul li se cuvenea de drept. Criminala neglijență în manevrarea echipamentului militar scump era suficientă, fără a mai adăuga rezistența pasivă la îndeplinirea sarcinilor de întreținere de rutină, neglijența acestor oameni ai deșertului de a realiza operațiuni fundamentale precum schimbarea filtrelor de nisip și praf, și reticența de a verifica nivelul lichidelor. Dar cel mai rău era comportamentul lor social. Opinia lui Murawa despre ei era că sunt niște copii alintați, setoși de sânge. Când *jucăriile* lor scumpe se stricau – întotdeauna numai din vina lor – copiii își dezlănțuiau temperamentul isteric, învinuind fabricantul jucăriilor de înșelăciune și rea credință – sau lipsă de calitate, o acuzație pe care Murawa o considera deosebit de jignitoare și nejustificată. Echipamentul japonez ce fusese livrat iranienilor era cel mai bun din lume – cel mai eficient și cel mai fiabil. Fiind ușor de operat și întreținut, era nevoie de o acțiune premeditată, intenționată, pentru a-i compromite performanțele. De fapt, cea mai mare parte a sistemelor erau atât de ușor de operat, încât până și iranienii puteau fi capabili să le folosească în condiții de luptă.

Efortul colosal făcut pentru reparații avea niște costuri ce depășeau estimările. Pentru un fleac de lubrifiere sau o simplă

curățare, erau distruse componente majore mecanice sau electronice. Subansamble revoltător de scumpe trebuiau să fie complet înlocuite, în loc să li se facă reparații anticipate.

Iar iranienii susțineau batjocoritor: *Ne-ați vândut echipamente de proastă calitate. V-ați încălcat promisiunile. Ne-ați nesocotit încrederea*.

Murawa s-a săturat să mai audă de astea și nu știa cât timp va mai reuși să-și controleze temperamentul. Echipele sale de reparații, compuse din militari și civili-angajați, erau extenuate. Iar efectul constatării că rezultatul muncii lor grele era din ce în ce mai puțina grijă din partea iranienilor și un număr tot mai mare de sisteme japoneze delicate ajungeau distruse în atelierele de reparații de la Karaganda – unele pentru a doua sau a treia oară – era foarte rău pentru moral. În loc să fie răsplătiți, rezultatul muncii lor era că picau de proști.

Astăzi, un echipaj de barbari iranieni au transformat într-un simplu morman de fiare un tanc ale cărui mecanisme principale au fost complet distruse, prostește, de praf. Vehiculul era doar unul dintre sute – dar sălbaticii au făcut o șmecherie. Străduindu-se să-și stăpânească râsul, au zăbovit pe la standul de recepție și diagnostic din parcul mecanic. Nimeni nu le-a acordat prea multă atenție, presupunând că e vorba doar de niște obișnuiți militari iranieni indisciplinați, care n-au chef să se întoarcă mai repede la datoria lor. Dar, când un tehnician japonez a început să se urce pe tanc, au încetat să râdă și au privit cu mare atenție. Doar atunci când tehnicianul a ieșit cu o grabă nebună din vehicul, țipând în asemenea hal, gata să-și rupă corzile vocale, au izbucnit și iranienii într-o veselie de nestăpânit. Râdeau precum niște copii încântați.

Iranienii dăduseră drumul unui șarpe veninos în interiorul compartimentului echipajului. Acum, unul dintre membrii de bază ai echipei lui Murawa zăcea la infirmerie, delirând și în pericol de a muri. Iar singurul comentariu făcut de iranieni era: *Allahu Akbar*!

Murawa ar fi vrut să răcnească la ei: „*Dacă Allah al vostru e atât de mare, lăsați-l pe el să vă repare blestematul de tanc*.”

Dar ar fi fost ceva inacceptabil. Deloc în stil japonez.

Incidentul a lăsat să iasă la suprafață o mulțime de îndoieli pe care și le reprimase. Se îndoia că oamenii importanți care conduceau Japonia înțelegeau cu adevărat situația reală. Oare

n-au învățat americanii pe calea cea grea, cu aproape juma' de secol în urmă? Iranienii erau cu toții prea convinși de bizara lor superioritate. Lumea întreagă le datora totul. Ei nu înțelegeau nici relațiile contractuale, nici prietenia civilizată. Ceea ce trecea drept concept al onoarei era ceva doar cu puțin mai mult decât vanitatea saturată cu sânge. Nu puteau nici măcar să spună adevărul despre lucrurile simple, ca și cum un discurs cinstit ar fi depășit posibilitățile lor biologice. Oare de ce s-a aliat Tokyo cu ei? Ce se va întâmpla când iranienii și restul lumii islamice se va ridica din nou? Murawa nu putea crede că el este singurul care vede adevărul.

Și-a dorit să fie acasă, în Kyoto. Măcar pentru o noapte. Murawa se simțea fericit că s-a născut în cel mai grozav, cel mai japonez dintre orașe – spre deosebire de Tokyo cu compromisurile sale la degenerescența occidentală. Nu exista nimic mai minunat decât grădinile din Kyoto la vreme de toamnă. Neasemuite erau fetele din Kyoto cu amestecul lor specific, dezarmant, de delicatețe și forță tinerească. Cu siguranță, erau deosebite de femeile oribile din Asia Centrală cu hainele lor ciudate și murdare, și trăncăneala continuă. Cei cu cicatrici lăsate de boli – evident netratate în acest mediu primitiv – arătau și mai groaznic decât ceilalți. Pentru Murawa nu exista nici urmă de romantism în Asia Centrală. Doar deșert oribil, marcat de cicatricele excavațiilor și de orașe răsărite aiurea în mijlocul pustietății, sufocate de industrii pe jumătate moarte, al căror principal produs părea a fi doar aerul poluat. Era ceva precum o neplăcută călătorie în timp, de-a lungul secolelor trecute, din care se păstrau doar cele mai nenorocite aspecte. Asia Centrală îl făcea pe Murawa să se simtă bolnav sufletește și era recunoscător pentru fiecare zi în care măcar trupul îi rămânea sănătos.

La prima vedere, nu doar iranienii creau probleme. La instruirile de la Cartierele Generale, Murawa discutase cu camarazii ofițeri care avuseseră misiuni comune cu Forțele Uniunii Islamice Arabe. Povestirile lor l-au convins că erau puține diferențe între calvarul lui Murawa și al lor.

În ciuda succeselor fără precedent, situația de pe front a început să stagneze. Nu era nici un argument militar pentru care să nu se treacă în ofensivă. Rușii erau evident învinși. Dar

fiecare victorie locală dovedea cu prisosință că înaintarea era greu de susținut logistic. Iranienii și arabii pierduseră atât de multe sisteme de luptă încât nu prea mai aveau cu ce să execute asaltul final. Liderii lor urlau că japonezii erau obligați să le înlocuiască pierderile. Dar chiar și Murawa, care era doar căpitan, știa că nu există sisteme de rezervă. Industria japoneză a dat tot ce a putut pentru a dota forțele deja desfășurate. Și, chiar dacă ar fi fost disponibile sisteme suplimentare, ar fi fost imposibil de transportat peste noapte tocmai din Japonia în străfundurile Asiei Centrale. Faza de pregătire a războiului durase ani de zile.

Dar iranienii refuzau să priceapă. Murawa trăgea de oamenii săi până ce aceștia efectiv nu mai puteau funcționa fără să doarmă. Se străduia cu disperare să-și facă datoria de a reda în funcțiune cât mai multe sisteme forțelor combatante minimale care acționau pe frontul de nord. Și tot ce auzea erau plângeri care creșteau în intensitate, ajungând să sune a amenințări.

Tot ce mai voia acum era să doarmă. Avusese o zi grea… o zi proastă. Somnul era singura lui pauză și răsplată.

Exploziile l-au trezit.

Murawa visa la frunze arămii și vechi clopote de templu. Deodată clopotele au început să răsune cu o ferocitate care l-a smuls din odihna sa. A stat câteva clipe lungi cu mâinile lipite peste urechi complet dezorientat.

Sunetele de clopot răsunau tare precum tunetele. Zidurile și podeaua vibrau, de parcă pământul se îmbătase. *Cutremur*, se gândi. Apoi, o explozie în apropiere a spulberat toată sticla rămasă în ferestrele camerei sale și o lumină portocalie orbitoare a pătruns în camerele spartane ale cazărmii.

Doamne, a înțeles, *suntem atacați!*

Și-a înșfăcat hainele dintr-o mișcare. Era obișnuit să vadă rezultatele mecanice ale luptei. Dar niciodată nu i-a mai simțit efectele imediate. Odată, a văzut în depărtare un vechi avion reactiv rusesc doborât de pe cer. Dar niciodată ca acum.

Zgomotul înfiorător de *clopote* nu se oprea. Urechile îl dureau groaznic, făcându-i capul să bubuie. Sunetul era atât de puternic încât avea forță fizică. Zgomotele făcute de exploziile imense aveau sens pentru el, dar nu și *clopotele*.

Sunetul făcut de vocile oamenilor era slab, abia audibil în mijlocul acestui concert dement al *clopotelor*.

Și-a încălțat bocancii pe picioarele goale și a fugit afară din cameră, poticnindu-se pe coridorul întunecat către intrarea în clădirea cazărmii. Polițistul militar iranian aflat de gardă se îngrămădise într-un colț al holului și se văieta zgomotos.

— Ce se-ntâmplă? l-a întrebat Murawa în japoneză.

Dar nici măcar nu se adresa iranianului năucit. A trecut prin ușa spartă, tropăind pe sticla spartă și peste pietriș.

Afară, fulgi mari cădeau din cerul negru. Covorul alb de pe sol era în totală discordanță cu nenumăratele focuri răspândite până la orizont.

Parcul motorizat. Atelierele sale de reparații.

Privea, înlemnit, cum un tanc greu strălucea în argintiu-alb-auriu ca și cum ar fi fost electrificat. În apropiere, un alt vehicul părea să se scufunde în pământ, ca un animal bătut – după care a sărit și a început să strălucească.

La fiecare nou *flash* sunetul ca de *clopot* enorm se rostogolea peste pământuri.

Clopote! Tancurile lui! Vehiculele sale prețioase! Comorile sale!

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla? Ce fel de arme foloseau rușii? De unde veneau?

Încă un detunet apocaliptic i-a făcut craniul să vibreze, și, o clipă, a crezut că iranienii au întors armele împotriva lor. Dar asta era imposibil. Era prematur. Iar iranienii n-ar fi putut nici când să pună la cale așa ceva.

Se îndreptă spre centrul de comunicații, călcând cu pași nesiguri prin zăpadă. Îl împinse în lături pe un soldat iranian cu ochii holbați și plini de teroare, prilej cu care și-a dat seama că ieșise neînarmat. Faptul l-a făcut să se simtă și mai neajutorat, deși un pistol n-ar fi fost prea eficient împotriva acelui ceva cu care se juca Dumnezeu în noapte.

A alergat pe drumul obișnuit – cea mai scurtă cale – fără să se gândească că ar trebui să se adăpostească. Aerul din jurul său șuiera. La periferia câmpului vizual, siluete întunecate se mișcau printre umbre sau se conturau o clipă pe fondul câte unui incendiu local infernal. Era încă mult prea excitat pentru a analiza situația în mod serios. Ambiția sa imediată se limita la a ajunge în centrul de comunicații. Cineva de acolo trebuia să aibă

niște răspunsuri. Alți ofițeri sau subofițeri japonezi. Centrul de comunicații îl atrăgea atât ca un loc unde să-și facă datoria, cât și ca un adăpost.

Aproape că reuși.

Mai avea doar câțiva pași, alunecând prin spațiul deschis dintre parcul auto devastat și zona administrativă, când o forță precum aceea a unui val oceanic fierbinte l-a ridicat de pe sol și l-a aruncat înapoi. Acțiunea s-a petrecut cu o viteză irezistibilă, dar a avut totuși timp să simtă o completă dezorientare când unda de șoc l-a rostogolit prin aer la fel ca pe un copil luat pe neașteptate de răbufnirea mării. O clipă, gravitația a dispărut și timpul s-a dilatat destul ca să simtă uimirea, apoi teroarea primară, înainte ca cerul să-l trântească înapoi pe pământ. În ultima fracțiune de secundă a întins mâna ca să se protejeze. Lovi pământul cu trupul, într-un unghi nepotrivit, iar mâna i-a trosnit ca un băț uscat. Rămase întins pe sol, sorbind cu nesaț aerul. Sub omoplat simțea ceva umed. Își ridică capul precum un cal rănit ce încerca să se scoale. Era ceva imposibil de dificil.

A încercat să se ridice singur, dar pur și simplu nu reușea. Aproape că ajunse într-un genunchi, dar brațul său drept nu voia să coopereze. Când a priceput că chestia aceia care se bălămbănea la capătul membrului era propria sa palmă, l-a inundat un val de greață. Toată uniforma, tot trupul, îi erau năclăite de sânge. Nu-și dădea seama de unde provine. Lumea întreagă îi apărea ca fiind extrem de intensă, dar și neclară în același timp.

Lăsă să-i cadă brațul rupt, ascunzându-și-l vederii.

Ninsoarea se transformă în ploaie.

A căzut, întinzându-se cu spatele pe jos. Ploaia rece îi cădea pe față. Dar putea vedea că în înalturi continua să ningă. O furtună de vârtejuri albe. Stelele dispăruseră de pe cer. Simțea răceala udă pătrunzându-i prin uniformă, cuprinzându-i spatele, picioarele, chiar dacă părțile frontale, expuse, ale corpului său simțeau căldura emanată de incendiile ce se răspândeau.

Zăcea la limita dintre conștient și subconștient, admirând izbucnirile de vânt de deasupra sa și clipind când picăturile de ploaie îi cădeau în ochi.

Se întreba de ce nu simte nici o durere.

Sunt bine, se încuraja singur. *Sunt bine*.

Zgomotele ca de clopot au încetat. De fapt, lumea întreagă era complet tăcută. Dar *flash*urile continuau. Zidul roșiatic făcut de lumina incendiilor era atât de înalt încât părea să se arcuiască peste locul unde zăcea Murawa.

Ce nu e în regulă? De ce nu mă pot ridica? De ce era atât de liniște?

Cerul e în flăcări, își spuse.

Ce se întâmpla?

Depozitul de combustibil, a constatat cu luciditate.

Au lovit depozitul de combustibil. Iranienilor li s-a permis să-l administreze ei singuri și – neașteptându-se la viitoare pericole din partea rușilor – au fost neglijenți și nu au mai ridicat valuri de pământ împrejur. Nici nu au dispersat stocurile.

Totul arde, se gândi resemnat. Dar de ce nu se putea ridica? I se părea că la prima încercare reușise aproape să se ridice în picioare. Dar acum mușchii nu-i mai dădeau deloc ascultare.

Îi trecu prin minte că acum vor fi nevoiți să-l trimită acasă. La Kyoto.

Unde era durerea?

Adunându-și toată voința ți forța, Murawa se propti în cotul sănătos.

Totul era cuprins de flăcări. Era sfârșitul lumii. Pe jos ar fi trebuit să fie zăpadă, sau noroi. Dar... de undeva se ridica praful. Nori și vârtejuri de praf, spectaculos de minunați. Lumea în flăcări își dilua și-și schimba culorile prin norii mătăsoși.

Intra în șoc.

Lumea părea să încetinească de parcă i-ar fi dat timp să țină pasul cu ea. Pe când privea, un transportor de trupe șenilat din apropierea atelierului de reparații s-a ridicat către cer, rostogolindu-se ciudat. Simți cu bucile cum tremură pământul.

Bucățile de metal întunecat recădeau pe pământ, uneori sărind înainte de a rămâne nemișcate.

Se sufoca. Tușea. Dar nu se putea auzi tușind, iar faptul îl înspăimânta.

Și totuși, liniștea părea atât de minunată. Cu universul în flăcări.

Unde era durerea?

Văzu o siluetă întunecată alergând, urmărită de flăcări. Omul alerga și dansa frenetic în același timp, dând din mâini,

răsucindu-se, căzând în genunchi. Apoi ochii lui Murawa s-au concentrat și a văzut că omul arde și că nu era vorba de nici un dans.

Murawa s-a prăbușit înapoi în noroiul creat de propriile sale dejecții. Își dorea să nu-și fi uitat pistolul, pentru că ar fi vrut să fie mort înainte ca focul să ajungă la el.

SFÂRȘIT